

Simbol al vieții veșnice

Lumânarea

Lumânarea este o jertfă adusă lui Dumnezeu și de aceea nu poate lipsi de la nicio slujbă sau rugăciune; ea ne însoțește atunci când ne întâlnim în vreun fel anume cu Dumnezeu. Când cineva se botează, când se cunună, când se împărtășește, când cineva moare, când se roagă acasă sau în biserică, când aduce la Sfântul Altar prescura și pomelnicul, la mormântul celor dragi și în oricare alt moment se adresează lui Dumnezeu sau este în fața Lui, omul credincios aprinde lumânări.

Lumânarea în istoria creștinismului

- » **Lumina lumânărilor** simbolizează atât pe Mântuitorul Iisus Hristos, numit în Sfânta Evanghelie „Lumina lumii”, cât și învățătura Sa.
- » Lumina este **semn al prezenței lui Dumnezeu**.
- » Lumânarea este **jertfă** oferită de credincioși ca semn de dăruire a sufletului lor către Dumnezeu.
- » După **împrejurările în care este folosită**, lumânarea are diferite semnificații:
  - ✓ Lumânarea care se aprinde la **citirea Evangheliilor** înseamnă lumina adevărului evanghelic care a străbătut întinericul necredinței în care trăiau popoarele dinainte de venirea lui Hristos.
  - ✓ La **Botez** și la **Cununie** se folosesc lumânări speciale, ținute de nași, ca ele să lumineze calea vieții celor ce pășesc într-un nou mod de viață.
  - ✓ La **înmormântare**, aprindem și împărțim lumânări pentru că acestea reprezintă întruchiparea fizică a rugăciunii noastre pentru sufletul celui adormit cu nădejdea în viața cea veșnică.
  - ✓ La **alte rânduieli liturgice** (sfințiri, binecuvântări etc.) lumina lumânării reprezintă lumina cea veșnică a Împărăției lui Dumnezeu.
  - ✓ Lumânarea se aprinde și atunci **când credinciosul se împărtășește**, prin aceasta mărturisind că este fiu al luminii lui Hristos.

- » Practica aprinderii lumânărilor în sau lângă lăcașul de cult o întâlnim și înainte de Mântuitorul Iisus Hristos, în Vechiul Testament, de unde a fost preluată și de către creștini.
- » Mântuitorul Hristos a săvârșit Cina cea de Taină în timpul nopții, la lumina lumânărilor.
- » Sfântul Apostol Pavel a săvârșit Sfânta Liturghie la Troia, în „camera de sus”, unde erau „multe lumini aprinse”. (*Fapte Apostolilor* 20,8)
- » **Primii creștini** se rugau în catacombe, în case sau camere ascunse, unde aprindeau lumânări sau candele pentru a putea săvârși cultul divin.
- » În secolul al II-lea, în prima descriere a slujbei de seară, ni se vorbește despre faptul că miezul slujbei era constituit de venirea preotului cu o lumânare aprinsă în mijlocul adunării, rostindu-se: „Lumina lui Hristos luminează tuturor”.
- » Din secolul al III-lea avem mărturii scrise care atestă întrebuințarea lumânărilor și la slujba înmormântării martirilor.
- » După ce s-a dat libertate Bisericii, începând din sec. al IV-lea, lumânările au continuat a fi folosite; ele încep să aibă acum și un caracter simbolic, fiind folosite atât la Sfânta Euharistie, cât și la slujbele funebre, la sărbătorile sfinților sau la cinstirea relicvelor sfinte.

Semnificația lumânării

Cum trebuie să fie lumânările?

Lumânările trebuie să fie din ceară curată de albine. Nu întâmplător! Albina rămâne pururea fecioară, iar ceara produsă de ea constituie astfel materia cea mai pură; în felul acesta aducem lui Dumnezeu jertfă curată.

Ne vorbesc Sfinții Părinți

«Cea mai frumoasă moarte este moartea unei lumânări. Ea moare după ce a topit în sine tot ce a fost pământesc și a devenit în întregime lumină. Ce minunat ar fi să învățăm a muri ca o lumânare!»

E bine să știm!

Lumânarea nu este o magie și nu mântuiește pe nimeni! Ea nu înlocuiește milostenia și faptele bune, rugăciunea sau recunoștința. Ea doar acompaniază și luminează comuniunea dintre oameni, fie ei vii sau adormiți, sau dintre om și Dumnezeu.